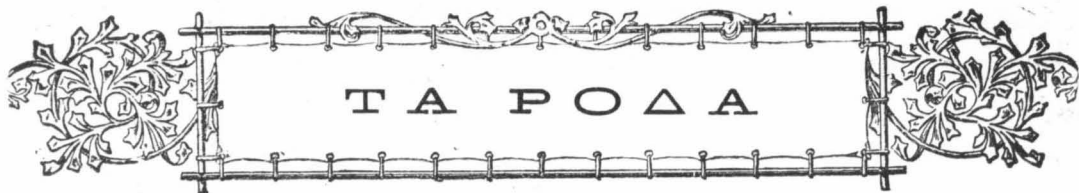

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ Α. ΜΠΕΡΤΟΥ

Ήταν απ' αυτόν τόν κόσμο, όπου τήν κάθε ώμορφη τήν κνηγιά Μοίρα σκληρή.
Κι' ως ρόδο πούταν έζησε όσο ζούνε τα ρόδα : μονάχα ένα πρσί...

Μαλέριμ : «Ωδή στο θάνατο μιάς κόρης».

— Μην παύεις, Μαρία παιδί μου, μ' αυτά τ' τρανιάρφολα, μ'ην τ' βάσεις στά ώραία σου μαλλιά, μ'ην τ' βάσεις στο κορσάσο σου. Άρσέ τα μου αυτά τ' ρόδα, άρσέ τα, σέ παρακαλώ πολύ.
«Ω! άν ήξερες τ' θλιβερές άναμνήσεις μου ξαναγιέρονουν στο μυαλό.
«Αν ήξερες, Μαρία, ποιθε τ' έχο κορμεί! Τ' άδρεφα από τόν τάφο μιάς κόρης!...

«Λάουρα τήν έλεγαν αυτή τήν κόρη. Ήταν όμορφη, γλυκομίλιτη και ξεγνοιαστή σάν και σένα. Τήν αγαπούσα όπως αγαπό το γόνάτά σου, Μαρία, γιατί τήν είχα άποκοιμήσει πολλές φορές στά γόνάτά μου. Άργότερα, όταν μεγάλωσε, όταν έγινε δέκα έτών, παύσαμε μαζί ένα σούφο παιγνίδια. Και όταν έγινε δεκαπέντε χρονών κοπέλλα, όταν ήταν μ' όλο τόν κόσμο σφισσά και ακατάδεχτη, άμα βρισκότανε μ'ην μαζί μου, ξαναγιόντανε μικρό κοριτσάκι, και ξαναπαίζαμε τ' παιρμά άθώα παιγνίδια...

Κάθε βράδι σχεδόν, κάναμε μόνιμα μιά μακρονόση περιπάτους στην έσοχη. Έγώ ήμουν τότε ξεήλιτα χρονών γέρος, μ' ά κοντά της έννοιουθα να ξαναγιόντανε στό σκεβρομένο μου κορμεί ή νεανίεσ μου δυνάμεις. Έκείνη άκοιμούσε στο μαρτάσο μου και, άλλοτε εύθυμη και διαχτυλι και άλλοτε πάλι σοβαρή και μελαγχολική, μου έλεγε τ' βαθυστόχαστα εκείνα και άρελή λόγια, τ' όποια μόνιμα από ένα παρθετικό στόμα μ' άκούσις ν' άκούσις.

Η Λάουρα λοιπόν χαριότανε ξεγνοιαστή τη ζωή. Κάθε λόγος της έπρόδιδε τη μεγάλη της εύτυχία, τη θεία γαλήνη της ψυχής της. Θά μπορούσε κανείς να πηξει ή νέα αυτή δεν συλλογίζοτανε καθόλου το μέλλον...

Μ'ά τ'ό μέλλον της έπέτροπο να είνε σκληρό και τραγικό...

Γιατί όμως, μικρή μου Μαρία, αγαπημένη μου άνεμιά, νά σου έξιστορήσι τη θλιβερή αυτή διήγησι, που θά σέ κινή νά είσαι περιούσια και μελαγχολική όλη τη μέρα... Καλύτερα έγώ να σέ βλέπω εύθυμη και γελιστή...

«Ω! τού κάκου πύνας τ' γεροντικά μου χέρια, μ'ά τ' τραφερά χερκία σου... Τού κάκου μ'ά άγκαλιάσεις απ' τ'ό λαμό. Τού κάκου μου ριχνεις τ'ε ζελεντιές αυτές ματιές, σ'αίς όποιες δέν μπορώ ποτέ ν' αντίσταθώ... Τη φορά αυτή, ό θετός σου δέν θά σου κινή το χαιτήρι. Ναί, και άν άκομα μου ύποχρηθης ότι θά μου πης ύστερα ένα από τ'ά ώραία εκείνα παιρμά τραγουδία, τ'ά όποια μ' άρέσσουνε τόσο πολύ, πάλι δέν θά μ'ε καταφέρεις νά σου διηγηθώ τη λυπητήρη ιστορία της Λάουρας...

«Θέ μου! γιατί καταφέρεις έτσι τ'ά μουντάκια σου; Τί ύφος είνε αυτό; Μου θυμώσις; Άχ! παλμοκοιτο, μ'ε καταφέρεις! Τ'ό ξερός ποίος είσαι ή άδύναμια μου, πός δέν μπορώ νά σου άρνηθώ τίποτα. Έλα λοιπόν, κάτσε κοντά μου. Θά σου διηγηθώ τήν ιστορία της Λάουρας.

«Μιά μέρα, ή μητέρα της Λάουρας, μου έκανε μιά έκμιστήρηση: «Ένας κορμός και ώρατός νέος, που είχα άκούσει νά γίνεται πολλές λόγος νά τ'ά θλιβήτρα και τ'ε άρεσιές της Λάουρας, τήν ζήτησε σέ γάμο. Ό νέος αυτός καθότανε σ' ένα έσοχικό σπίτι, κοντά στο δικό μας, και από κείνη τήν έσοχη ζητούσε κάθε μέρα τή συντροφιά της Λάουρας... Έβγαναν μαζί μ'ε τή βάρκα στο ποτάμι. Μιά μέρα τέλος άρραβωνιάσθησαν.

«Η Λάουρα δέν άρνησε νά έρωστηθή τρελλά τόν μηνηστέρη της. Όλοι έβλεπαν με ανθυγνήσι το τρεφερό αυτό αίσθημα ν' άνθιζή στην καρδιά της σεμνής νεάς. Και σάν τήν βλέπαμε να κοκκινίζει όταν έρχόταν ό μηνηστέρης της ή νά χλωμαίνη όταν έφαινε εκείνος, ή μητέρα της κι' έγώ άντολλάζαμε κορφές ματιές...

«Μιά μέρα, ό μηνηστέρης έφανε γιά ένα μικρό ταξείδι. Στην άρχη παίραμε γράμμα του, σχεδόν καθενέρα. Ύστερα όμως από λίγο, έπαψε νά μ'ε γράφει τόσο τακτικά. Μιά βδομάδα, ένας δολοκλήρος

μήνας πέρασε, χωρίς νά λάβουμε γράμμα του... Μιά μέρα, πήραμε ένα γράμμα του—στό όποιο όμως μ'ε έλεγε ότι έπαρνε πίσω το λόγο του γιατί δέν μπορούσε πάλι νά παντρευτή τη Λάουρα...

«Δέν θά σου περιγράφο, τώρα, Μαρία, τήν άλεπλοία της Λάουρας, ούτε τήν άγανάκτηση της μητέρας της, ούτε και τή δική μου άγνοία... Ω! άν δέν ήμουν τόσο γέρος, θά ζητούσα άμέσως ίκανοποίηση από τόν άνανδρο αυτό... Μά δέν μπορούσα πάλι νά κρητίσω το σταθί στο χέρι μου...

«Ύστερ' από λίγον καιρό, άναγκαστήκαμε νά μεταφέρουμε τη Λάουρα στο Παρίσι. Οί γιατροί της έπαυχίας, στην όποια καθόμαστε ως τότε, μ'ε είπαν ότι το μόνο γιατρό γιά νά κατοποληρίσουμε το μαρμό της Λάουρας, ήτανε να τή πάμε στο Παρίσι, νά διασκοπάσι λίγο και νά ξεχάσι τόν άσπαστο. Έξάλλου, εκεί θά ύπτηγχανε καλύτεροί γιατροί, οί όποιοι θά μπορούσανε και αύτοί νά πούνε τη γνώμη τους.

«Άλλοίμονο όμως; και οί γιατροί τόν Παρίσιον... έξεγράμθθησαν άπελπιστικώς γιά τήν κατάσταση της Λάουρας. Ή Λάουρα είχε προσβληθώ στο στήθος...

Από μήνες ύστερ' από τήν άρξη μ'ε στο Παρίσι... ένα μελαγχολικό βροχερό άπογευμα, συνοδεύσαμε τη Λάουρα στην τελευταία κατοικία της, στο νεκροταφείο του Πέρο Λουαί...

«Είμαι ό μόνος που παίρνω κάπου-κάπου νά σκορπίσι μερικά λουλουδία στον τάφο της δυνησιμένης αυτής κόρης ή νά δροφω μερικά λουλουδία από τόν τάφο της.

«Είμαι ό μόνος, γιατί ή μητέρα της είνε σάν να μ'ην ύπόψη της... Τρελάθηκε, όταν είδε τήν κόρη της πεθαμένη...

Κλαίς, Μαρία;
Μ'ά τι θά πης όταν μ'αθής πός ό ένοχος αυτός νέος είνε σήμερα εύτυχισμένος;... Και ξερεσι ποίος είνε αυτός; Ένας νέος τόν όποτον γνωρίζεις πολύ καλά, γιατί έρχεται συχνά και μ'ε βλέπει...

Τί ξερεσι, Μαρία μου; Γιατί γλώμισσε έτσι; Δέν μπορείς νά σάν να μ'ην ύπόψη της... Τρελάθηκε, όταν είδε τήν κόρη της πεθαμένη...

«Αλλά, Μαρία;...
Μ'ά τι θά πης όταν μ'αθής πός ό ένοχος αυτός νέος είνε σήμερα εύτυχισμένος;... Και ξερεσι ποίος είνε αυτός; Ένας νέος τόν όποτον γνωρίζεις πολύ καλά, γιατί έρχεται συχνά και μ'ε βλέπει...

Τήν επομένη, άναγκάστηκα ν' αφήσω τήν άνεμιά μου τη Μαρία λιγάκι αδιάθετη—ή ιστορία μου της είχε κάνει πολύ κακό!—και νά φύγω γιά ένα μακρινό ταξείδι.

Φαντασθήτε όμως τήν κατάληξή μου, όταν έλαβα άργότερα στο ξενοκράδι, ένα γράμμα της, στο όποιο μου έλεγε μεταξύ άλλων:

«Φανιάζει μου, άγαπητέ μου θεέ, τήν κατάληξή σου» όταν θά διαβήσις τις παρκατόν γραμμές.

Προτού όμως μ'ε καταδικάσης, πρέπει νά άκούσις μ'ε μεγάλη προσοχή τήν άπολογία μου.

Λοιπό: παντρεύομαι... τόν 'Ιούλιο ντέ Μπωμονουά!

Τ'ό ξερό πούλν καλά ότι έφραξε στην ύπόθεση της Λάουρας. Μ'ά ή άλήθεια είνε ποίος φταίω κι' έγώ λιγάκι.

«Αν ό 'Ιούλιος έπαγε ν' άγαπή τη Λάουρα, έγώ είμαι ή αίτία... γιατί άγάπησε έμένα, από τήν πρώτη στιγμή που μ'ε είδε, και τήν έβγαλε από τήν μαρδιά του...

Πός μερτώ λοιπόν έγώ νά καταδικάσω τόν 'Ιούλιο άν προξένησε το θάνατο της δυνησιμένης της Λάουρας;

«Έπεσε στην άγκαλιά μου και μου έξομολογήθηκε κλαίοντας, ότι το είχε βάρσι τόν συνειδήση του γιατί έγινε άφορη ή του θανάτου της Λάουρας...

Μ'ά τι μπορούσαμε νά κάνουμε; Άς είνε: θά προσπαθήσουμε σ' όλη μας τη ζωή, μ'ε τήν άμοιβαία στοργή, νά λησμονήσουμε το φάντασμα της άλλης, της άδικοπεθαμένης...

Συγχώρεσε με, θεέ μου...

Τη συγχώρησα. Τι άλλο μπορούσα νά κάνω;

A. ΜΠΕΡΤΟΥ

Έβγαναν μαζί μ'ε τή βάρκα στο ποτάμι...

